

Det hjælper at tale om det

Mobil-survey: Fire ud af fem synes stadig, branchen har et problem med seksuel chikane, magtmisbrug og krænkende opførsel. Men det går trods alt meget bedre.

Selvangivelse om kønsfordeling i film

Det Danske Filminstitut har lanceret en selvangivelse, der skal gøre filmproducenter mere bevidste om kønsfordelingen. Vi prøvede skemaet sammen med en af dem.

Leder

"Kampen for den danske model handler ikke kun om kroner og bottom line for dig eller mig. Det handler om hele branchens overlevelse," skriver Benjamin Boe Rasmussen.

#07 2018

MAGASINET

SCENELIV

SANG • DANS • TEATER • FILM / UDGIVET AF DANSK SKUESPILLERFORBUND

Vi skal dokumentere teatrets værdi

Interview med Dansk Teaters
Louise Stenstrup

Kreative legekammerater:

Film-duo lytter til deres tredje øre

SEKRETARIAT FOR DANSK SKUESPILLERFORBUND OG FILMEX

SCENELIV udgives af Dansk Skuespillerforbund og udkommer 8 gange årligt. Oplag: 2.700 eks. - Abonnement: 425 kr. årligt

MAGASINET SCENELIV

Dansk Skuespillerforbund, Tagensvej 85, 3. sal 2200 København N Telefon: 33 24 22 00 Mandag-fredag 9-12 og 13-15. dsf@skuespillerforbundet.dk www.skuespillerforbundet.dk

Artikler, læserbreve og lign. sendes til: ck@skuespillerforbundet.dk Redaktion: Charlotte Kiberg (redaktør) Benjamin Boe Rasmussen (ansvarshavende)

Annoncer sendes til: Jette Rydder jr@skuespillerforbundet.dk (Debatindlæg, anmeldelser, mindeord osv. må maks. fylde 2800 anslag inkl. mellemrum)

Tryk: KLS Grafisk Hus Design: FXA

ANNONCEPRISER OG FORMATER (b x h)

Helside annonce (170 x 270) 9.000 kr.
Bagsiden (190 x 260 + beskæring) 9.000 kr.
2/3 side annonce (170 x 192) 6.500 kr.
1/2 side annonce (170 x 133) 5.000 kr.
1/3 side annonce - horisontal (170 x 60) 2.500 kr.
1/3 side annonce - vertikal (54 x 270) 3.500 kr.
Visitkort-annonce (83 x 58) 700 kr. (maks. 400 anslag inkl. mellemrum)
Medlemsannoncer (83 x 58) 350 kr. (maks. 400 anslag inkl. mellemrum)

Annoncemateriale skal afleveres i pdf-format. Alle priser tillægges moms. Særlige annonceønsker: Kontakt Jette Rydder - tlf. 33 24 22 00

DSF'S BESTYRELSE

Benjamin Boe Rasmussen (formand), Anne Voigt Christiansen, Christian Gade Bjerrum, Christine Exner, Jakob Faueryby, Johanne Nøregård-Nielsen, Kirstine Hedrup, Linnea Voss, Magnus Bruun, Maria Hanke, Max-Emil Nissen, Peder Holm Johansen, Philippa Cold, Rebekka Lund, Søren Bang Jensen, Adam Brix (suppleant), Jakob Svarre Juhl (suppleant).

DSF'S SEKRETARIAT

Formand: Benjamin Boe Rasmussen
Sekretariatschef: Anna-Katrine Olsen
Vicesekretariatschef: Kim Hansen
Kommunikationschef: Charlotte Kiberg
Chefjurister:
Maj Hagstrøm og Magnus Homann Poulsen
Juridiske konsulenter:
Morten Lisby og Matilde Dahl Petersen
Socialkonsulent: Nanna Møller
Sekretær: Hanne Arlund
Kursuskoordinator: Karin Iwersen
Sekretær for formand og sekretariatschef: Tine Fangel
Regnskabschef og Filmex: Heidi Holm Madsen
Webmaster og Filmex: Jette Rydder
Håndbog og Filmex: Kristine Staffeldt
IT-manager og Filmex: Sengül Kaya-Mortensen
IT-support og Filmex: Kasper Grande
Filmex: Dorte Wriedt
Reception: Bente Wittenborg
Kommunikationsmedarb.: Katrin N. von Linstow
DSF Studio: Anne-Mette S. Saugsbjerg

DEADLINE TIL NÆSTE NUMMER: 21. NOVEMBER 2018

Husk at opdatere din mailadresse

Vi sender ofte vigtig information ud til dig på mail, og derfor er det også vigtigt, at vi har din rigtige mail-adresse.

Hvis adressen ikke passer længere, kan du for eksempel heller ikke få tilsendt en ny adgangskode, hvis du har glemt din kode til håndbogen.

Så gør for en sikkerheds skyld dig selv den tjeneste at tjekke din side i håndbogen og se, om kontaktoplysningerne derinde passer.

Du er også velkommen til at kontakte Hanne Arlund.

Bog om skuespillernes ophavsret

Vi har lige fået Filmex-penge. En udbetaling, der minder os om, at ophavsretten på mange måder er det fundament, vi står på og bestemt ikke er noget, vi skal tage for givet.

Bogen "Skuespillernes ophavsret - en faglig kamp" giver et historisk indblik i, hvorfor kunstneres rettigheder har været, og i høj grad stadig er, en kamp, der er værd at kæmpe for. Den teknologiske fremgang og ikke mindst streamingtjenesterne udfordrer det traditionelle kulturforbrug og dermed også de rettigheder, vi har opnået. Kampen er ikke slut endnu.

Det er tidligere direktør for Dansk Skuespillerforbund Mikael Waldorff, som har skrevet bogen, og du kan læse den gratis på skuespillerforbundet.dk.

Fødselsdage

Søs Egelind	13. november	60 år
Giacomo Ravicchio	15. november	60 år
Jytte Kjøbek	15. november	75 år
Bente Eskesen	16. november	70 år
Pia Koch Stead	18. november	60 år
Jørgen Teytaud	20. november	85 år
Sidse Babett Knudsen	22. november	50 år
Basse J. Dam	25. november	70 år
Jacque Lauritsen	28. november	60 år
Katja Miehe-Renard	6. december	75 år
Birgitte Getting	10. december	60 år
Sonja Oppenhagen	11. december	70 år

#07 2018

4

DET HJÆLPER AT TALE OM DET

4

På 1-årsdagen for #MeToo synes fire ud af fem medlemmer, at branchen stadig har et problem med seksuel chikane, magtmisbrug eller anden krænkende opførsel. Men samtidig oplever langt de fleste også, at det går meget bedre, end det gjorde for et år siden. Tre ud af fem synes, at kulturen på arbejdspladserne har forandret sig det seneste år, og ikke mindre end fire ud af fem oplever, at der bliver talt mere åbent om problemerne på jobbet i dag, end for et år siden, viser mobil-survey.

VI SKAL KUNNE DOKUMENTERE TEATRETS VÆRDI

8

Direktøren for den nye brancheorganisation Dansk Teater er meget bevidst om, at hun får brug for konkret viden til at underbygge sine argumenter, hvis hun vil være tungen på vægtskålen i politiske forhandlinger på scenekunstmrådet. "Jeg vil gerne have sat scenekunsten på den samfundsmæssige dagsorden. Vi skal være den aktør, man lytter til. Og for at kunne være det, skal jeg kunne dokumentere, at teater har en værdi. Det mener jeg godt, man kan," siger Louise Stenstrup.

8

Foto: Henning Hjorth

16

Foto: Henning Hjorth

FILM-DUO LYTTET TIL DERES TREDJE ØRE

12

"Vi har begge nok været lidt ensomme i vores arbejdsliv, men nu har vi fundet hinanden som kreative legekammerater, og det har simpelthen været en åbenbaring," siger skuespiller Pernille Andersen og instruktør Laurits Munch-Petersen. Opskriften på succesen er hudløs ærlighed, skænderier og drømmetydning. Og et menneskeøre på væggen i deres arbejdsrum minder dem om aldrig at glemme intuitionen og at lytte efter, når de hvisker hinanden de pinlige eller dybt personlige ting, der bliver til film.

SELVANGIVELSE SKAL SKABE BEVIDSTHED OM KØNSFORDELINGEN I FILM

17

Det Danske Filminstitut har lanceret en selvangivelse, der skal gøre filmproducenter mere bevidste om kønsfordelingen i deres film, og Sceneliv satte filmproducer Marcella Lindstad Dichmann stævne for at få hendes umiddelbare reaktion på initiativet. Reaktionen var velvillig i forhold til at skaffe data og diskutere ligestilling. Men samtidig også lidt skeptisk overfor, hvordan filminstituttet vil bruge de indberettede tal, for "Vi kvinder i dansk film er seje nok til at klare os uden kvoter."

19

Foto: Tina Winholt

FORSIDEFOTO:

Pernille Andersen og Laurits Munch-Petersen
Foto: Henning Hjorth.

#MeToo: Det hjælper at tale om det

Alt for mange af forbundets medlemmer oplever stadig, at der er problemer med seksuel chikane, magtmisbrug eller anden krænkende opførsel i branchen. Den gode nyhed er, at der samtidig er enighed om, at det rent faktisk går fremad. Debatten og åbenheden har gjort kulturen på arbejdspladserne bedre.

Af Charlotte Kiberg

Op til 1-årsdagen for #MeToo satte forbundet sig for at finde ud af, om noget havde forandret sig på det år. Om større åbenhed, debat og bevidsthed om seksuel chikane og magtmisbrug overhovedet havde forandret noget i den måde, man behandler hinanden på i branchen. Eller om der i virkeligheden skulle noget helt andet til.

Det spurgte vi medlemmerne om i en kort mobil-survey, der først og fremmest skulle give et øjebliksbillede af situationen, som de oplever den.

Fire ud af fem af de, der gennemførte undersøgelsen, svarede, at branchen stadig har et problem med seksuel chikane, magtmisbrug eller anden krænkende opførsel. De 43 procent svarede i høj eller nogen grad, mens 38 procent mener, problemet stadig er der, men i mindre grad. Kun ni procent synes ikke, der er et problem.

Det går bedre

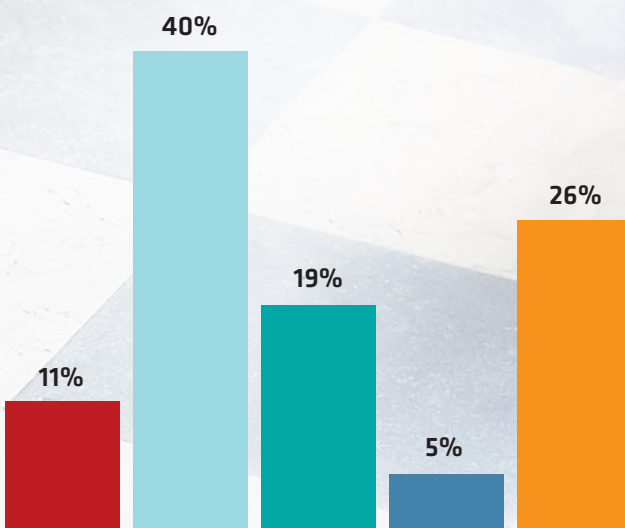
Det er selvfølgelig skidt. Men stadig bedre, end man umiddelbart kunne tro, for samtidig oplever langt de fleste tydeligvis, at det går meget bedre, end det gjorde for bare et år siden. Tre ud af fem synes, at kulturen på arbejdspladserne har forandret sig det seneste år, og ikke mindre end fire ud af fem oplever, at der bliver talt mere åbent om problemerne på jobbet i dag, end for et år siden. De fleste mener også, at det er debatten om #MeToo, der har forbedret kulturen på arbejdspladserne. Ja, det er faktisk kun forsvindende 3 procent, der mener det modsatte.

"Det er selvfølgelig helt forbandet, når så mange stadig oplever en usund og uværdig kultur. Men på den anden side – hvad havde vi forventet? Det er kun et år siden, vi blev rusket ud af vores fælles tornerosesøvn og blev tvunget til at se i øjnene, hvor stort problemet er. Jeg er meget glad for, at det ser ud som om, vi gør det rigtige. Nu skal vi bide os fast. Det værste, der kan ske, det er, at vi slipper grebet, fordi det går bedre. Vi har stadig en kamp foran os," siger formand Benjamin Boe Rasmussen.

Er det din opfattelse, at kulturen på vores arbejdspladser har forandret sig i løbet af det seneste år?

- I høj grad
- I nogen grad
- I mindre grad
- Slet ikke
- Ved ikke

De unge skal lære at sætte grænser

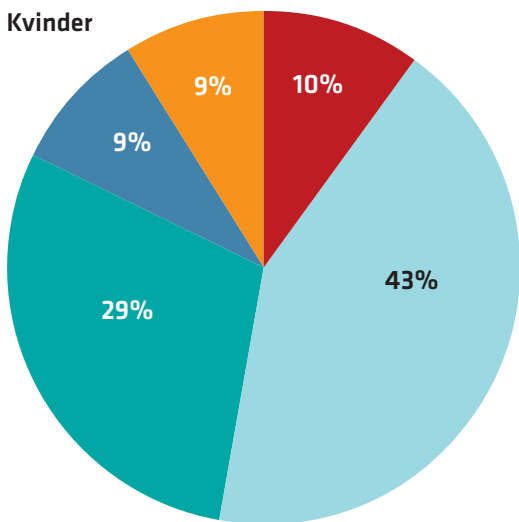
Det er, måske ikke overraskende, først og fremmest kvinderne – men faktisk også de studerende medlemmer, der mener, at branchen i enten høj eller nogen grad har et problem. Og så tegner der sig også et meget tydeligt billede af, at krænkerne typisk er en arbejdsgiver eller en anden overordnet – for eksempel en instruktør, producent eller – for de studerendes vedkommende – en lærer.

”#MeToo har lært os, at vi skal være meget mere bevidste om, hvad magtforholdet mellem mennesker betyder. Lært os at være mere bevidste om at respektere grænser, også når ingen siger noget højt. Og det begynder på skolerne – måske er vores allervigtigste opgave at sørge for, at vores unge forstår at få sat egne grænser, allerede før de kommer ud i virkeligheden,” siger Benjamin Boe Rasmussen.

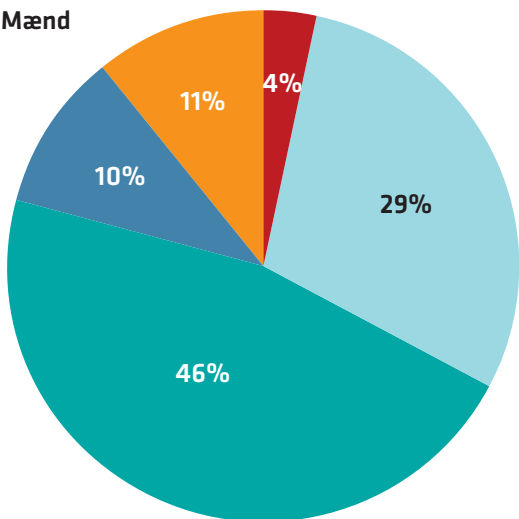
Er det helt overordnet din opfattelse, at branchen har et problem med seksuel chikane, magtmisbrug eller anden krænkende adfærd på arbejdspladserne?

- I høj grad
- I nogen grad
- I mindre grad
- Slet ikke
- Ved ikke

Kvinder

Mænd

Synes du #MeToo-debatten har skabt et tryggere arbejdsmiljø?

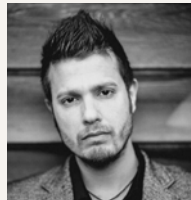

Foto: Lars Hauschildt

Skuespiller Danny Thykær

Jeg vil da håbe at debatten har skabt et mere trygt arbejdsmiljø, men der er måske ikke kommet den største forandring endnu. Jeg håber, at vi vil støtte hinanden som kollegaer på den bedst mulige måde. Ting skal kravle før de kan gå – desværre. Personligt har

det været forfærdeligt at høre de historier, der er kommet frem i Danmark alene.

Foto: Håndbogen

Skuespiller Søren L. Mühldorff

Nej, jeg synes faktisk, at debatten efterhånden er blevet mere rodet. Der er kommet en større forsigtighed imellem os, men der er stadig ting, der ikke bliver talt om. For det her er jo en større debat, der handler om, hvordan

vi behandler hinanden som mennesker. Det er en debat om magt og ikke kun køn.

Foto: Wilma Overgaard

Skuespiller Pernille Holst

Ja, det synes jeg faktisk. For bevidstgørelsen har medført, at der nu bliver talt om grænser: Hvor er de og hvornår siger man fra.

Foto: Håndbogen

Danser Helena Hertz Melkjorsen

Det har i hvert fald skabt en debat og belyst noget, som har været i mørket i lang tid. Dét i sig selv skaber en tryghed. Nu kan man sige fra – noget som man ikke kunne gøre på samme måde før. Frygten for at blive

”mentalt fyret”, ikke at få jobbet og lignende er blevet mindre. I nogle sammenhænge rykker man sine grænser, fordi tonen på arbejdspladsen er ”lige til grænsen”. Her skal man være ekstra opmærksom på, ikke at overskride egne grænser.

Foto: Håndbogen

Operasanger Laura Lehaff

Umiddelbart ja. Jeg tror, at det store fokus, der har været på emnet, har skabt et generelt tryggere miljø. Jeg synes også, at debatten har været positiv og relevant.

Foto: Martin Dam

Skuespillerelev Magnus Haugaard Petersen

Debatten har i hvert fald øget bevidstheden helt enormt. Som elev er jeg glad for at komme ud fra skolerne med denne bevidsthed og forhåbentligt være med til at ændre kulturen fremover.

Etisk manifest for bedre psykisk arbejdsmiljø

Sidste skud på stammen fra Film og Scenekunst Initiativet er et etisk manifest, der præsenteres med opfordringen om, at branchen tager det til sig som et aktivt værkstøj i arbejdet med at skabe og fastholde et sundt psykosocialt arbejdsmiljø i branchen.

Film og Scenekunst Initiativet opstod, som mange nok husker, som et brancheinitiativ i kølvandet på #MeToo. Samarbejdet, der består af både arbejdsgivere, medarbejdere og elever på tværs af organisationer og uddannelsesinstitutioner, arbejder for, at branchen i fællesskab forbedrer det psykosociale arbejdsmiljø og får sat en stopper for overgreb, sexkrænkelser og magtmisbrug.

Initiativet har tidligere blandt andet holdt et stormøde, hvor hele branchen var med til at sætte ord på, hvor vi oplever gråzonerne i det psykiske arbejdsmiljø. Der er blevet oprettet en rådgivningstelefon og en branchespecifik uddannelse i psykisk arbejdsmiljø. Og så er der også værktøjer på vej til, hvordan man helt konkret griber det psykiske arbejdsmiljø an ude på arbejdspladserne.

Film og Scenekunst Initiativet består af Dansk Skuespillerforbund, Danske Dramatikere, Danske Filminstruktører, Danske Sceneinstruktører, Danske Scenografer, Dansk Teater, Den Danske Filmskole, Den Danske scenekunstskele, Det Danske Filminstitut, Film- og TV-arbejderforeningen, Producentforeningen, Super 16, Super 8, Teknisk Landsforbund, Filmværkstedet, Filmværkstedets brugergruppe og 18Frames.

/ck

Etisk manifest

- for os der arbejder i film og scenekunst

Vi vil:

- Stoppe enhver form for mobning og seksuel chikane.
- Stoppe al psykisk og fysisk vold og respektere den enkeltes ret til at sige til og fra.
- Leve op til lovgivningens krav og intentioner og skabe et sundhedsmæssigt forsvarligt arbejdsmiljø.
- Arbejde på en etisk forsvarlig måde, både med det vi laver og måden vi laver det på.
- Værne om medmenneskelig værdighed og lade menneske komme før produkt og proces.
- Gripe ind overfor krænkende adfærd både som individer og i fællesskab.
- Skabe arbejdsrum med plads til og respekt for forskellighed, uanset om denne er udtalt eller repræsenteret i rummet.
- Stoppe krænkelser der udøves via humor, eksklusion, tilbageholdelse af viden og diskrimination.
- Være os vores magt og position bevidst og agerer respektfuldt overfor hinanden.
- Lytte og agere når det påpeges, at vi kan have privilegier eller krænkende adfærd, vi ikke selv kan se.

Vi vil som branche tage ansvar, udvise ordentlighed og opfylde lovens krav og intentioner. Den krænkede bør aldrig stå alene.

Film og Scenekunst Initiativet, september 2018

Dance Passport

FIA (The International Federation of Actors) lancerer nu en digital udgave af Dance Passport, som skal hjælpe professionelle dansere, der arbejder i Europa og som planlægger at arbejde en kort periode i et andet europæisk land.

Med danse-passet vil du frit kunne få hjælp af det lokale fagforbund i det land du arbejder i til blandt andet at forstå dine rettigheder såvel som de kontraktmæssige bestemmelser.

Danse-passet blev lanceret første gang i 2000'erne for at øge mobiliteten i den europæiske dansesektor samt styrke samarbejdet og partnerskabet mellem fagforeningerne. Men i den digitale version bliver det nemmere for danserne at finde information om deres egne rettigheder.

Du kan læse mere om dansepasset og hvilke europæiske fagforbund, der er med i ordningen på www.dancepassport.eu

DAGPENGE

Nemmere at være selvstændig og ledig

1. oktober kom der nye dagpengeregler for dig, som har egen virksomhed. Her får du fem korte eksempler på, hvad reglerne kan betyde for dig:

Dagpenge ved ny-ledighed, når du har selvstændig virksomhed

Med virkning fra 1. oktober 2018 er dit arbejde i din selvstændige virksomhed din bibeskæftigelse, hvis du kan svare ja til begge disse spørgsmål:

A: Jeg har i gennemsnit fået indberettet mindst 80 arbejdstimer i indkomstregistret om måneden de sidste seks måneder. Og

B: Jeg har fået indberettet mindst en arbejdstime i fem af de seneste seks måneder.

Hvis du ikke kan svare ja til begge spørgsmål, når du melder dig ledig første gang, er din aktivitet selvstændig hovedbeskæftigelse. Du kan som hovedregel ikke få dagpenge, før din virksomhed er afmeldt i CVR-registret, og SKAT bekræfter lukningen. Læs mere på www.ftfa.dk/nye-regler eller ring til FTFa hvis du vil vide mere.

Deleøkonomi og mindre sidebeskæftigelser

Deleøkonomi bliver mere almindeligt, og hvor det tidligere har været besværligt at få dagpenge, hvis du for eksempel lejer din lejlighed ud, så er de nye regler bedre til den slags situationer. Så længe du kun bruger op til fem timer om måneden på at administrere din udlejning af lejligheden, så hører arbejdet under formueforvaltning. Læs mere på www.ftfa.dk/nye-regler

Større fleksibilitet i arbejdslivet

Er jeg selvstændig eller ej? Det spørgsmål bliver mindre relevant fra 1. oktober 2018, for fremover er det ikke dig som *person*, der er selvstændig, men det *arbejde* du udfører, kan være selvstændig virksomhed. Alt arbejde kan passe ind i en af fire kategorier: Lønmodtagerarbejde, selvstændig virksomhed, formueforvalt-

ning og fritidsbeskæftigelse. På www.ftfa.dk/nye-regler finder du et overskueligt skema, som forklarer hvilken type arbejde, der passer til de fire forskellige typer.

Plads til arbejdstimer uden for indkomstregistret

Tidligere har nogle medlemmer været udfordrede, fordi de har haft arbejde med B-indkomst, der ikke blev indberettet i indkomstregistret. Det betød, at der var arbejde, der ikke talte med, når man kiggede på indkomst til for eksempel ret til dagpenge eller genoptjening af en ny dagpengeret. Fra 1. oktober 2018 tæller også B-indkomst, som ikke er indberettet, med.

Fælles regnskab for selvstændig bibeskæftigelse og supplerende dagpenge

Med virkning fra 1. oktober 2018 bliver supplerende dagpenge og bibeskæftigelse regnet sammen i det samme regnskab. Du kan max. få supplerende dagpenge og/eller have bibeskæftigelse i sammenlagt 30 uger.

Får du godkendt selvstændig bibeskæftigelse, er det fremadrettet alle uger, der tæller i regnskabet. Det vil sige, at du max. kan have din selvstændige virksomhed, mens du får dagpenge, i 30 uger, uanset om du arbejder i virksomheden i alle uger.

Får du supplerende dagpenge, er det fortsat kun de uger, du arbejder, der tæller med som en uges forbrug af supplerende dagpenge. Kombinationen af deltidsarbejde og dagpenge kan derfor strække sig længere end 30 uger, hvis ikke du arbejder i alle uger.

Se flere eksempler på www.ftfa.dk/nye-regler

(Kilde:FTF-A)

Rekordår i Filmex

I september i år udbetalte Filmex 129 millioner kroner til over 3.000 rettighedshavere i forbindelse med den ordinære udbetaling. Det er flere penge end nogensinde før. Til sammenligning blev der sidste år udbetalt 82 millioner kroner.

Rettighedshaverne har modtaget beløb alt fra 500 kroner og til over en million kroner.

Den ekstraordinært store udbetaling skyldes primært, at der er indgået aftaler om betaling for brug af digitale

tjenester knyttet til tv-abonnementer, fx når du pauser en udsendelse, starter den forfra eller ser hele udsendelsen igen. Der er således udbetalt 43 millioner kroner for brug af digitale tjenester for årene 2015, 2016 og 2017.

I april i år udbetalte Filmex en ekstra-fordeling på 13 millioner kroner. Penge, der blandt andet kommer fra senere indkomne midler for brug af danske produktioner i udlandet.

Fremadrettet forventes én årlig hovedudbetaling, som også vil inkludere brug af digitale tjenester.

Vi skal kunne
dokumentere
TEATRETS VÆRDI

Sceneliv har talt visioner med Louise Stenstrup, som for ganske kort tid siden tiltrådte som direktør i brancheorganisationen Dansk Teater. Berlingske kaldte hende ved den lejlighed "en fremmed fugl i teaterverdenen", og det passer hende egentlig ganske godt: I en tid, hvor en af de allerstørste udfordringer er kampen om opmærksomhed, anskuer hun branchen fra oven, bevarer overblikket og bygger den rede, der skaber rammerne for scenekunsten.

Af Kat. Sekjær

Rådhusklokkerne bimler bag Louise Stenstrup, der hurtigt rejser sig for at lukke vinduet. På Vartov i midten af København sidder hun på sit nye job, som direktør for brancheorganisationen Dansk Teater, der er resultatet af fusionen mellem Teatrenes Interesseorganisation (TIO) og Danske Teatres Fællesorganisation (DTF). Selvom hun har en karriere inden for det politiske miljø fra både ministerier og tænketankene Cepos og Justitia, er hun oprindeligt uddannet antropolog, hvilket hurtigt skinner igennem, når hun beskriver sit syn på dansk teater: Det er et nyt felt, hun har bevæget sig ud i – og hun er allerede igang med at gøre sine første iagttagelser i marken:

"Jeg har altid været meget optaget af, hvad det er, der påvirker vores værdier, vores opfattelser af den kultur, vi ser os som en del af. Så hele måden, hvorpå kunst og teater påvirker os, interesserer mig," forklarer hun og fortæller, hvordan hun i de sidste par måneder har besøgt en række af Dansk Teaters medlemsteatre og brugt tid på at sætte sig ind i, hvilke rammer de forskellige teatre eksisterer under, hvilke krav, de skal leve op til, og hvilke midler, de har at gøre med. Kort sagt har hun som en sand antropolog gjort sine studier og indhentet empiri; alt sammen for at forberede sig på at kunne give Dansk Teater en klar stemme og kommunikere tydeligt til og med danske politikere, medier og kulturinstitutioner.

Én klar stemme skaber mere politisk indflydelse

På spørgsmålet om, hvad det kommer til at betyde for danske teatre, at Teatrenes Interesseorganisation og Dansk Teaters Fællesorganisation nu er blevet lagt sammen, svarer Louise Stenstrup, at hun tror, det kommer til at få betydning på flere niveauer:

"Internt giver det en helt anden fællesskabsfølelse blandt teatrene, at man er i samme båd og står skulder ved skulder. Jeg tror, at det eksternt – og det er jo den verden, jeg kender til – også kommer til at betyde rigtig meget. Man kan sammenligne det lidt med et orkester: Hver eneste i et orkester har en særskilt, vigtig rolle, men et orkester spiller kun, når alle spiller sammen. Og her har hvert teater en særskilt værdi, men først når vi står sammen og taler med én stemme, kan vi nå toppen af Christiansborg. På den måde mener jeg, det spiller en helt afgørende rolle eksternt for at kunne få en stemme i den offentlige debat og blive hørt i den politiske dagsorden," siger hun og tilføjer, at fusionen også gør, at man nu får én indgang til teaterområdet:

"Før har det, efter hvad jeg hører fra journalister, været et spørgsmål: 'hvem skal man ringe til?', når man skulle høre danske teatres mening om noget. Jamen, så kunne man ringe til ét teater – men er det et udtryk for hele branchen?"

Dansk Teater skal være toneangivende og aktiv i den offentlige debat

Som et godt eksempel fremhæver Louise Stenstrup de danske museer, der er gået sammen i en brancheorganisation, før danske teatre gjorde det. Det, mener hun, kan være en del af forklaringen på, hvorfor danske museer har fået mere taletid, end scenekunsten har. Og netop taletiden og de klare budskaber om, hvad dansk teater bidrager med, ligger hende på sinde: Hun ved, hvor stor indflydelse, det kan give, når man taler, så det bliver hørt. For udover antropologens analytiske redskaber har Louise Stenstrup en tillægsuddannelse i kommunikation. Hun ønsker, at gøre Dansk Teater til en markant og vægtig spiller på kulturområdet – en organisation, man naturligt rådfører sig med:

"En af mine visioner er, at vi kommer til at blive meget mere synlige i den offentlige debat og på den politiske dagsorden. Og min erfaring er, at der også er nogen, der tydeligt skal kunne klæde politikerne på i forhold til for eksempel, hvad problemerne er i nye lovforslag – eller endnu bedre kan fortælle dem, hvad de bør og kan på baggrund af de behov og ønsker, der er inden for branchen. Og det er trods alt nemmere at gøre, når det kun er én de skal tale med, og én der skal give dem den ballast, de skal bruge til at træffe en beslutning med."

Teatrene er gode til at samarbejde

På spørgsmålet om, hvor god hun, som udefrakommende, mener teaterbranchen er til at samarbejde på tværs om kunsten og de rammer, den har til at udvikle sig i, svarer Louise Stenstrup, at det er en gammel fortælling, at teaterbranchen slås internt:

"Det er en fortælling, der hører til fortiden. Jeg synes, at fusionen mellem TIO og DTF viser en teaterbranche, der ønsker et branchefællesskab, og at de teatre, der er medlemmer har truffet en beslutning om at ville helheden. Selvfølgelig vil der, når der er en finanskasse, og midlerne er begrænsede, være en kamp om midlerne i en vis udstrækning."

Hun mener, at det, at teatrene har valgt at stå sammen, også betyder, at de i højere grad ser sig som en del af en sammenhæng, et stærkt fællesskab, så når ét teater får penge, bliver det set som et løft til hele branchen. På en skala fra 1-10 i samarbejds-skills, giver hun branchen "en 7-8 stykker", for som hun tilføjer med glimt i øjet:

"Så skal der jo også lige være lidt rum til udvikling. Men generelt set synes jeg, teatrene er virkelig gode til at samarbejde," siger Stenstrup og uddyber, at hun især har fået øjnene op for, hvor mange krav og rammer de forskellige teatre er underlagt. Teatre bruger mange ressourcer på administration i forhold til blandt andet opfyldelse af krav og kriterier for at få støtte. Særligt projektteatrene, som alene er afhængige af puljemidler, er i en ustabil og ressourcekrævende situation. Det vil hun kæmpe for bliver reduceret.

Teaterets værdi skal dokumenteres

Louise Stenstrup er meget bevidst om, at hvis hun som direktør for Dansk Teater skal være tungen på vægtskålen i politiske forhandlinger om lovgivningen på scenekunstrådet, skal hun have konkret viden at underbygge sine argumenter med. Hun taler om intern og ekstern dokumentation:

"Jeg har sagt før, at jeg gerne vil have sat scenekunsten på den samfundsmæssige dagsorden. Vi skal være den aktør, man lytter til. Og for at kunne være det, skal jeg kunne dokumentere, at teater har en værdi. Det mener jeg, man kan. Der er en iboende værdi i kunsten. Men når jeg snakker om dokumentation, er det, fordi jeg kommer fra en tænketanksverden, og jeg snakker om dokumentation på to forskellige niveauer. Der er intern dokumentation, som handler om, at når politikere for eksempel siger, at vi skal blive meget bedre til at rejse finansiering fra andre steder end offentlige midler, så skal jeg internt fra teatrene vide, altså have dokumentation for, hvor meget fundraiser de rent faktisk. Det er rigtig meget. Teatrene *gør* jo allerede rigtig meget – og det skal jeg kunne dokumentere over for ministeren i tal. For ellers bliver de (politikere, red.) ved med at træffe beslutninger på et ikke fagligt korrekt grundlag, fordi vi ikke kan vise dem, hvor meget vi selv rejser af finansiering, der er *andet* end offentlige midler."

Et andet eksempel på det, Louise Stenstrup kalder intern dokumentation kunne være, at dokumentere samarbejdet mellem teatrene:

"Når man siger: 'I samarbejder ikke'. Så er jeg nødt til at kunne fortælle historierne om, hvor meget teatrene på kryds og tværs samarbejder, men også fortælle, hvad der er for vanskeligheder ved at samarbejde – blandt andet nogle økonomiske rammevilkår, der gør, at vi har behov for at kunne langtidspanlægge. Det gælder også for at kunne sikre vores samarbejdspartnere ordentlige rammer at arbejde under," siger Louise Stenstrup og konkluderer:

"På den måde er der noget intern dokumentation, som jeg skal kunne dokumentere udadtil. Og det siger jeg, fordi min erfaring viser, at når man kan det, så gør det det meget sværere politisk at skyde det ned. Og det gør også, at der bliver truffet nogle politiske beslutninger på et fagligt grundlag. Det faglige grundlag vil jeg gerne opbygge."

Forskning i teaterets samfundsmæssigt gavnlige potentiale

Al den viden kan man samle nu, hvor teatrene står sammen i én fælles brancheorganisation, mener Louise Stenstrup, der gerne vil stå i spidsen for at skabe det, hun kalder 'en fagligt funderet vidensbank'. Den vidensbank skal også indsamle viden på et andet og mere eksternt niveau:

"Jeg er jo antropolog, så jeg mener jo ikke, at det kun er kvantitative undersøgelser, der giver et fagligt grundlag. Jeg kunne enormt godt tænke mig at opbygge en viden om for eksempel, når vi taler om 'den kulturelle dannelse', hvad er det så, der sker, når man går i teateret: Hvad er det, et teater betyder?"

Den slags undersøgelser kræver forskning, og også her vil Louise Stenstrup gerne indgå i fremtidige projekter med universiteter og forskere:

"Der kunne jeg godt tænke mig, at Dansk Teater blev en aktør. Det er jo ikke noget, man kan måle og veje på en vægtskål, men det er noget, man kan underbygge med forskning. Når vi for eksempel har projektteatre, der laver teater i andre miljøer eller skoler, så kan teater være med til at give plads til, at børn kan udtrykke ting, som kan være svære at tale om i ord. Hvad kan teater gøre for børn, der har svært ved at formulere sig i timerne? De opnår en anden inklusion i klassen ved at bruge teater i undervisningen. Vi siger ofte, at vi har betydning for den kulturelle dannelse. Og det skal vi forsøge at dokumentere gennem mere forskning. Det er undersøgelser, der tager tid."

Et Danmark i balance: Tænk kulturpolitik

Hvis Louise Stenstrup er den fremmede fugl i teaterreservatet, er hun måske en pelikan – hun har i hvert fald fyldt næbbet med nøgterne iagttagelser og gode argumenter, som hun kan kaste på kulturministerens bord:

"Hvis jeg kan sige, at teatrene bruger så og så mange ressourcer på administration i forhold til at opfylde krav, så skal jeg kunne dokumentere over for politikerne, at 'når I bliver ved med at stille krav eller ændre dem, så skal man orientere sig efter noget nyt: Hvor mange ressourcer i administration går der med det, i stedet for at lave kunst?'" forklarer hun.

Hun er optaget af at få tal og konkrete cases på bordet, som hun kan bruge i sit arbejde for at forbedre forholdene for Dansk Teater. Dét kan politikerne nemlig forstå:

"Jeg ved, at nogle kommuner også laver undersøgelser på sådan et mere hardcore grundlag. For eksempel: Hvad betyder det at have et teater for et lokalområde – for erhvervslivet, for lokalbefolkningen og så videre. Det er sådan nogle undersøgelser, jeg godt kunne tænke mig at få adgang til, og som jeg også synes er enormt vigtige i debatten om, at vi skal have teater i hele landet, fordi det faktisk betyder noget lokalt. Regeringens diskussion om

En af mine visioner er, at vi kommer til at blive meget mere synlige i den offentlige debat og på den politiske dagsorden.

Foto: Henning Hjorth.

et Danmark i balance, synes jeg er skæv, fordi man tænker, man vil have et Danmark i balance ved bare at flytte arbejdspladser ud, i stedet for at man får et Danmark i balance ved at gøre det attraktivt at bosætte sig i hele landet – både i byer, men også i oplandet. Jeg mener, at hvis man vil have et Danmark i balance, så burde det gå hånd i hånd med en stærk kulturpolitik. Der synes jeg, det er mærkeligt, at man med den ene hånd siger, at man vil hele Danmark, mens man med den anden hånd skærer på kultur og nedprioriterer det, i stedet for at opprioritere det, så det bliver attraktivt at bosætte sig. Der skal jo være noget at bo der for,” siger hun med en latter, mens hun mere alvorligt tilføjer, at det kan gøres ret håndgribeligt, at et teater gavner en by. Louise Stenstrup mener, at der er helt konkrete økonomiske parametre, som vil vise, hvilken vækst et teater skaber i restaurantmiljøet og cafe-miljøet, eller hvilke bydele der bliver attraktive, når teateret ligger der. Det har også betydning for kommuner, der gerne vil tiltrække nye borgere – eller give folk lyst til at flytte tilbage til deres hjembyer, når de er færdige med deres uddannelse i de større byer.

Scenekunstens største udfordring?

Selvom Louise Stenstrup allerede har spottet scenekunstens mangfoldighed og forcer, kan hun også sagtens pege på de udfordringer, den står overfor:

”Jeg vil gerne nævne flere: Der er politisk en tendens til, at der alene sættes fokus på sædebelægninger og publikumstal, hvor der er en risiko for, at man ensretter scenekunsten. Jeg mener, det er diversiteten i det udbud, der er, som er stærkt, og

som er det, man egentlig bør støtte. Derfor er det en udfordring, at man ikke i højere grad, når man taler om det politisk, har en kunstnerisk vurdering, men alene ser på sædebelægningen. Det er det ene problem. Så synes jeg også, der er en udfordring særligt for projektteatrene i at skabe en stabilitet i de økonomiske rammevilkår, så det ikke ændrer sig hele tiden efter de politiske vinde, men så de kan planlægge længere end et år frem. Det, tror jeg, er generelt for branchen. Der er behov for den stabilitet, som gør, at man bedre kan planlægge. De politiske krav om øgede samarbejder stiller også krav til en øget fleksibilitet i overenskomster med vores samarbejdspartnere, som vi sammen er i gang med at arbejde på. Og så er der altså også den udfordring, at der simpelthen er en mangel på viden – noget vi ikke selv har haft. Vi skal have en vidensbank med vores egne gode cases.”

Derudover er teateret udfordret af at være et medie i en samtid, hvor der er medier alle steder hele tiden, og hvor man er vant til at swipe sig igennem en historie eller være på flere medier samtidig. Den største udfordring for teateret er ifølge Louise Stenstrup kampen om opmærksomhed – og tid:

”Hvordan konkurrerer vi med alt det andet, der er? Når vi ser på det, synes jeg, vi kan være stolte af, at vi har formået at bevare publikum. Vi har ikke haft nedadgående publikumstal, selvom det er det, man ofte hører – at folk ikke går i teateret mere, men det *gør* de faktisk. Hvis jeg skal prøve at svinge mig lidt op, så synes jeg, at en af teaterets største udfordringer er tid, forstået på den måde, at teatrenes udfordring måske også er deres største styrke: Tiden til refleksion og fordybelse.”

Filmduo lytter til deres tredje øre

I en gammel frisørsalon i hjertet af København har skuespillerinden Pernille Andersen og instruktøren Laurits Munch-Petersen fundet en kreativ åre og skriver filmmanuskripter på livet løs. Opskriften på successen er hudløs ærlighed, skænderier og drømmetydning. Og en afstøbing af et menneskeøre på væggen minder dem hver dag om at brge intuitionen og at lytte godt efter, når de giver hinanden lov til at hviske de ting, som er pinlige eller dybt personlige og efterfølgende omsætter det til film.

Egentligt var Pernille og Laurits 'bare' naboer, men for to år siden begyndte deres kreative samarbejde, som de kalder NaboFilm.
Foto: Henning Hjorth.

Af Andreas Ebbesen Jensen

Da Laurits Munch-Petersen gik på filmskolen i slutningen af 1990'erne fik han mulighed for at møde sit helt store idol, David Lynch. Den amerikanske filmmager var gæstelærer, og da den danske instruktør in spe spurgte ham til råds om, hvordan man samlede det bedste hold til sine filmprojekter, svarede David Lynch: "Arbejd altid med personer, som du har lyst til at spise middag med."

I dag, godt 20 år senere, har den nu 45-årige danske instruktør taget rådet til sig og slået pjalterne sammen med sin nabo, skuespilleren Pernille Andersen. De mødtes første gang for to år siden under indspilningerne til en filmpilot, som Laurits skulle instruere og Pernille spille med i. Da det gik op for dem, at de ikke bare boede ved siden af hinanden, men også havde jævnaldrende børn, begyndte de at ses privat. Og det var her, under en af børnenes mange legeaftaler, at ideen til deres første fælles projekt slog rod – en kortfilm om det måske mest tabubelagte emne for enhver forælder: at miste sit barn.

Efter tre intense arbejdsdage i Laurits Munch-Petersens lejlighed lå manuskriptet til 'Delfinen' færdigt. Filmen fik efterfølgende støtte af både DFI og DR og er netop blevet nomineret til en Robert for 'bedste kortfilm'. Filmen er desuden også lige blevet nomineret i 4 kategorier til kortfilms Award-showet Ekko Shortlist 2018 i kategorierne: Bedste Film, Bedste Kvindelige Skuespiller, Shortlist prisen og Publikum prisen.

Skænderier er sundt for samarbejdet

'Delfinen' blev startskuddet til det succesfulde samarbejde de kalder NaboFilm, som stadig kører på fuld damp her to år efter, de første ideer blev kastet op i luften. Den kreative duo har allerede fået støtte fra Filminstituttet til tre andre spillefilm, som de har skrevet på sammen i Laurits' lejlighed det seneste års tid, og et utal af nye ideer venter på at blive nedfældet på papir.

"Begge vores karrierer har taget en ny retning efter det her samarbejde, og det er en spændende retning, for vi føler os enormt inspireret. Vi har begge nok været lidt ensomme i vores arbejdsliv. Nu har vi fundet hinanden som kreative legekammerater, og det har simpelthen været en åbenbaring," siger Laurits Munch-Petersen.

NaboFilm har allerede lavet deres første film 'Delfinen', der handler om at miste sit barn. Duoen har flere film i støbeskeen.
Foto: Henning Hjorth.

Men hvad er hemmeligheden bag den kreative åre, som Pernille og Laurits har fundet sammen? Hvorfor slår det gnister, når de slår hovederne sammen? Svaret på de spørgsmål skal findes i en gipsafstøbning af et menneskeøre, der hænger på væggen i Laurits Munch-Petersens lejlighed.

"Folk spørger mig altid, hvorfor der hænger et øre i min stue. Og mit svar er: For at minde mig om, at jeg skal huske at lytte. Steven Spielberg har engang sagt, at de vigtigste beslutninger i livet såvel som på et film-set kommer til én i form af en meget lav stemme. Derfor er det enormt vigtigt at lære sig selv at lytte til dem, der hvisker og give dem modet til at tale, så man kan høre dem. Det er dét, vi har haft held til at gøre i vores samarbejde. Vi giver hinanden lov til at hviske ting, som er pinlige eller dybt personlige og efterfølgende omsætte det til film," forklarer han og kigger over på Pernille Andersen, der sidder indsvøbt i dyner på hans hvide stuesofa.

Her har hun tilbragt de fleste hverdage – og adskillige aftener – de seneste to år med at diskutere og dissekere sine egne og Laurits' ideer og få dem kanaliseret ud i manuskripter.

"Det handler om at lære hinandens sprog at kende, og det gør man kun ved at lytte – både til sig selv og til den anden – og både til dét, der bliver sagt, og det, der *ikke* bliver sagt. Laurits lærer mig at lytte bedre til mig selv og stå mere fast på mine ideer. Og jeg lærer ham at åbne op og se tingene fra nogle andre perspektiver. Den dynamik og synergi gør, at vi hele tiden får det mest optimale ud af vores historie og karakterer," siger Pernille.

På trods af påmindelsen på stuevæggen, har Laurits tidligere haft svært ved at lytte til andre – især når først kameraet rullede, og hans vision skulle i kassen. Men Pernille Andersen har lært ham at slå lyttelapperne ud og tage kritik og ændringsforslag til sig frem for at stampe af raseri i jorden, hver gang tingene ikke kørte efter planen. Omvendt har Laurits lært Pernille at lytte mere til sin egen stemme og stå ved sine meningers mod – også når bølgerne går højt og skældordene flyver gennem luften.

"Vi kan virkelig skændes, så dørene blafre og naboerne skal holde sig for ørerne. Samtidig har vi dog udviklet så dyb respekt for hinanden, at vi begge to godt ved, at kritikken kommer et ægte og dybfølt sted fra. På den måde bliver skændierne et vigtigt værktøj i vores kreative proces. Vi bliver simpelthen ved med at mundhugges om historien eller karaktererne, indtil løsningen åbenbarer sig og ligningen går op," siger Pernille Andersen.

Duo drømmer sig til historierne

Øret på stuevæggen i Laurits' lejlighed er dog ikke kun en påmindelse om vigtigheden af at lytte til både sig selv og hinanden. Det er også en klar reference til instruktørens yndlingsfilm 'Blue Velvet', der er instrueret af netop David Lynch.

Det afskårne menneskeøre dukker op i starten af 'Blue Velvet' og bliver katalysator for en mareridtsfortælling, der trækker forstadens nyklippede græstæppe væk under publikum og åbenbarer menneskets inderste hemmeligheder og mørkeste begær. David Lynch formår som få andre filmskabere at fremmane mareridtsagtige billeder, der brænder sig fast i bevidstheden og rører op i en eller anden grundangst, som ligger latent og bobler i vores underbevidsthed. Eller som Laurits Munch Petersen udtrykker det:

"David Lynch har en unik evne til at vandre lige ind i sine drømme, tage det han skal bruge og så putte det ind i sine film.

Og det er helt fantastisk. At se hans film er som at være vidne til en ond drøm, man ikke selv har haft endnu," siger han.

Den tilgang forsøger Laurits og Pernille også at have, når de skaber deres historier. Ligesom David Lynch dykker de ned i deres egen underbevidsthed og kanaliserer det abstrakte og drømmeagtige ud i deres historie og karakterer.

"Vi kalder det at drømme sammen. Ved at tillade os selv at arbejde med vores underbevidste plan, forsøger vi at finde frem til noget virkelig ægte. Og det er vi kun i stand til, fordi vi har skabt et forum, hvor vi tør blotte os selv fuldstændig og udlevere vores inderste tanker og hemmeligheder," siger Pernille Andersen og uddyber:

"Hvis jeg fx siger, at min underbevidsthed, eller mavefølelse om man vil, fortæller mig, at en af karaktererne skal have et fuglekostume på, så griner Laurits ikke af det eller forkaster ideen. I stedet bliver det diskuteret og vendt og drejet, indtil vi finder frem til, hvad pokker det betyder."

Materialet fortæller selv, hvor det vil hen

Filmparret ser det som deres opgave at finde ud af, hvad deres underbevidsthed forsøger at fortælle dem – og forstå, hvorfor den taler til dem. Mavefølelser kan fremstå enormt klodsede, når de først melder sig på banen, fortæller Laurits. Men lytter man til dem, kan man lære at høre, hvad de siger – og hvorfor de er vigtige for historien.

"Vi har en meget klar regel om, at man ikke må skyde den andens mavefølelse ned. Vi er er nødt til i fællesskab at finde ud af, hvorfor den er der. Og det ender altid med noget endnu mere spændende og originalt," supplerer Laurits.

Begge fortæller, at de ofte drømmer videre på de nye historier og karakterer, de arbejder på, når de falder i søvn om aftenen. Og her er det vigtigt, at man lærer sig selv at samle de guldgruber op, som underbevidstheden lægger ud til én.

"Vi møder ofte ind med noter fra noget, vi har drømt. Og det ser jeg som et tegn på, at vi er et rigtig godt sted i den kreative proces. Det er jo meget federe at dele sine drømme med andre og tale om rejsen, end at sidde med det alene," siger Laurits.

Pernille Andersen er enig og slår fast, at deres succesfulde samarbejde beror på, at de netop har opbygget en arbejdsrelation, hvor alt ikke bare *kan* men *skal* deles – ligegyldigt hvor personligt eller pinligt, det er.

"Vi investerer så meget af os selv i materialet, og alt vi laver sammen er dybt personligt. Og det tror jeg er en af hemmelighederne bag vores succes: At vi har skabt nogle professionelle rammer, som vi kan hælde vores personlige erfaringer, hemmeligheder og følelser ned i og forme til unikke og dybt personlige fortællinger," siger hun.

Laurits sammenligner sit og Pernille Andersens arbejde med videnskabsmænd, der overværer et eksperiment – eller polarforskere, der går på opdagelse i ukendte afkroge af verden. Her er det ikke resultatet, som er det vigtigste, men rejsen derhen og de erkendelser, man gør sig undervejs. Det handler om at nå til et punkt, hvor man ikke forcerer materialet frem til en nødvendig konklusion, men lader historien fortælle sig selv.

"Quentin Tarantino har engang sagt, at han aldrig ved, hvad hans historie ender med. Han skriver fra side ét, og så forventer han, at karaktererne overrasker ham undervejs, så han ikke ved, hvor historien ender henne. Og den tilgang har vi også til skriveprocessen. Det skal være lige så sjovt og overraskende for os at skrive historien, som det skal være for publikum at se

Jeg øver mig i at være mere over for andre, som jeg er over for Laurits."

filmen. Livet er jo heller ikke planlagt ned til mindste detalje. Hvis du er på en date, så siger du jo heller ikke: Jeg skal bare lige være sikker på én ting – det ender med at vi knalder, ikke?” griner Laurits.

Identitetstyveri i støbeskeen

På en arbejdsplads, hvor væggene bogstavelig talt har ører, kan man ikke gå og mumle spydigheder om kollegaen ned i morgenkaffen. Alt skal ud i det åbne og intet skal forblive usagt. Det synes at være mantraet for filmskaberne i frisørsalonen. Og både Pernille og Laurits er enige om, at de er blevet forandrede som mennesker, efter at de har mødt hinanden.

“Jeg øver mig i at være mere over for andre, som jeg er over for Laurits. Med det mener jeg den der hudløse ærlighed, som er vanvittig frigørende både på et professionelt og privat plan. Det er utroligt grænseoverskridende at stille sig til rådighed for en anden person både psykologisk og emotionelt, men så længe man har opbygget en stor tillid til hinanden, kan det godt lade sig gøre. Og så kan magien opstå,” siger Pernille.

Et af de manuskripter, som duoen netop har fået støtte til at udvikle som film, handler om en læsesmed, der låser sig ind i sine kunders boliger og stjæler deres identitet for en aften. Laurits havde arbejdet på historien i flere år og var gået i stå,

men da samarbejdet med Pernille kom op at køre, fik manuskriptet vendt vrangen fuldstændig ud og blev sat sammen igen i deres nye samarbejde.

Pernille og Laurits’ forskellige baggrunde, livserfaring og i særdeleshed det faktum, at de er mand og kvinde, pustede nyt liv i de guldne sider.

“Vores nye film handler meget om forskellighederne mellem kønnene. Og her har vi hver især kunnet tilføje en masse nyt til karaktererne og historien i kraft af vores forskellige køn. Vi performer materialet over for hinanden, mens vi skriver det. Det giver både mere liv og større dybde til karaktererne og hjælper historien hen til sin naturlige konklusion,” siger Pernille.

For Laurits er der ingen tvivl: Det er simpelthen blevet sjovere at lave film, efter han har fået nogen at dele det hårde arbejde med.

“Da jeg gik på filmskolen, sagde den nu afdøde Mogens Rukow til os, at der eksisterer to gode tidspunkter, når man skriver en film: Det øjeblik, man får ideen og det øjeblik, man står til premieren. Resten er hårdt arbejde. Efter jeg har mødt Pernille, er det blevet meget sjovere at lave alt det midt imellem. Det er stadig hårdt at lave film, men vi føler virkelig, at vi får det bedste ud af hinanden og at vi presser os selv til at være de absolut bedste udgaver af os selv,” siger han.

BLÅ BOG

Laurits Munch-Petersen

Født 1973 på Bornholm.

Uddannet instruktør fra Den Danske Filmskole i 2003. Afgangsfilmene ‘Mellem os’ vandt en Oscar for bedste skolefilm. Har instrueret spillefilmene ‘Ambulancen’ og ‘Over kanten’ samt biograf-dokumentaren ‘Skyggen af en Helt’ om sin morfar, digteren Gustaf Munch-Petersen, der døde i den Spanske Borgerkrig.

Har også skrevet og instrueret tv-serien ‘På Tur med Far’, der kører på DR Ramasjang netop nu. Har skrevet ‘Delfinen’ sammen med Pernille Andersen samt instrueret den. ‘Delfinen’ er netop blevet nomineret til en Robert for ‘Årets Kortfilm Animation/Fiktion 2019’.

Om at blande privatliv og arbejde

Når man rejser fra lufthavnen, skal man krydse af, om det er for ‘business’ eller ‘pleasure’. Og den der sondring har jeg aldrig rigtig forstået. For mig handler det netop om blande business med pleasure. Hvorfor skal man absolut vælge? Hvis du vil skrive vedkommende film, skal du jo netop netop blande arbejde og privatliv. Det er jo dér, de spændende eksperimenter opstår.

Om at stå foran kameraet

Jeg har en mindre rolle i ‘Delfinen’ og spiller faren i tv-serien ‘På tur med far’. Og jeg tror, at det er meget sundt som instruktør også at prøve at stå foran kameraet. Det har lært mig at være knap så skrap, fordi jeg ved, hvordan det er at stå på den anden side af linsen.

Om at blive blødere med årene

Jo ældre og mere erfaren jeg bliver, jo mere finder jeg også ud af, at instruktørens job er at få alle til at yde deres bedste. Det er meget smukkere at få folk til at danse sammen, end at stå og bokse med dem.

BLÅ BOG

Pernille Andersen

Født 1978 i Vedbæk.

Hun har haft en international modelkarriere og er desuden uddannet cand.comm og har haft sit eget firma, indtil hun læste til skuespiller i New York og valgte filmvejen.

Har medvirket i film som ‘Mens vi lever’, ‘Til vi falder’, ‘Klassefesten’ samt mindre roller i tv-serierne ‘Dicte’, ‘Den som dræber’ og ‘Borgen’.

Spiller hovedrollen i kortfilmen ‘Delfinen’, som hun har skrevet med Laurits Munch-Petersen.

Skriver på tre spillefilm i den kunstneriske duo med Laurits Munch-Petersen, som har fået støtte af Det Danske Filminstitut.

Om at få kritik

Det er sindssygt vigtigt, at man kan modtage kritik. Kun sådan kan man udvikle sig som kunstner og menneske. Hvis kritikken er givet i god hensigt, konstruktivt og kærlig, så kan den være nok så hård. Så må man bare forholde sig til den.

Om at blande skuespillet med skriveblokken

At få lov til selv at føre pennen har givet mig et helt nyt indblik i det materiale, jeg ellers tidligere “bare” har spillet. Nu ved jeg, hvilken smerte og hårdt slid, der ligger bag siderne, og den indsigt har gjort mig til en bedre skuespiller.

Om sin ønskerolle

Jeg elsker Natalie Portman i ‘Black Swan’. Hun er mystisk og kold, samtidig med at hun forfører sine omgivelser. Og så er det enormt spændende, at vi aldrig er helt sikre på, hvad der er virkelighed og hvad der er fantasi. Den dualitet portrætteres formidabelt af Natalie Portman i den film, og det er virkelig en ønskerolle.

Selvangivelse skal skabe bevidsthed om kønsfordelingen i dansk film

Det Danske Filminstitut har lanceret et nyt eksperiment, der skal gøre filmproducenter mere bevidste om, hvor meget de bruger henholdsvis mænd og kvinder på filmproduktionerne. Sceneliv satte en filmproducent stævne for at få en umiddelbar reaktion på initiativet. Reaktionen var velvillig i forhold til at skaffe data og diskutere ligestilling. Men samtidig også lidt skeptisk overfor, hvordan filminstituttet vil bruge de indberettede tal.

Af Jacob Wendt Jensen

For et par år siden satte filmproducent Meta Louise Foldager sig for at lave nogle køns-optællinger på egne film. Indtil da betragtede hun egentlig sig selv som foregangskvinde på ligestillingsområdet, men hun fandt ud af, at hun lå under gennemsnittet. Når det gjaldt fordelingen mellem mandlige og kvindelige instruktører. Når det gjaldt forfattere og skuespillere. Og sørme om fordelingen ikke også var skæv, når hun talte fordelingen af de replikker, der skulle komme ud af munden på henholdsvis kvindelige og mandlige karakterer.

Noget kunne tyde på, at det var en tælle-øvelse, andre også kunne have gavn af, og Louise Foldagers spillede den videre til Det Danske Filminstitut, som nu har taget den med som en af facetterne i en bredere indsats for mangfoldighed i dansk film. Resultatet er foreløbig blevet til et eksperiment med en selvangivelse, der er delt i to afrapporteringer.

Skemaer kan støtte debatten

På Sceneliv besluttede vi at tage selvangivelsen med ud til en filmproducer, der ikke havde været med til at lave skemaet for at få en umiddelbar reaktion og udfylde skemaet i fællesskab. Vi besøgte Marcella Lindstad Dichmann, netop som hun var ved at følge optagelserne på Jesper W. Nielsens 'Undtagelsen' til dørs. Tidligere har hun blandt andet produceret to håndfulde 'Far til fire'-film. 'Undtagelsen', der er baseret på Christian Jungersens roman, forventes i øvrigt at få premiere i biografene i efteråret 2019.

Marcella Lindstad Dichmann stiftede bekendtskab med skemaerne i september måned – på samme tid som pressen. Overordnet set er hun glad for initiativet og dermed skemaerne:

"Hele debatten omkring etnicitet i dansk film oplevede jeg selv på tæt hold, da jeg var med til at producere 'MGP-Missionen' for fem år siden. Min erfaring fra dengang er, at jo mere man taler

højt om vores problemer i branchen, jo større forandringer kan vi være med til at skabe. Som udgangspunkt foretrækker jeg dog diskussion og debat, der kan føre opmærksomhed med sig. De seneste par år er debatten heldigvis eksploderet, og jeg tænker, at måske kan skemaerne medvirke til, at debatten ikke forstummer igen," siger Marcella Lindstad Dichmann.

Relevant at samle data

Marcella Lindstad Dichmann er ikke tilhænger af kvoter. Så hellere skemaer. Og hun vil have lov til at vælge medarbejderne på sine film ud fra deres kvalifikationer, og med fokus på hvem der sammen, som hold, kan skabe den bedste film.

"Efter ulykken med Bodil Jørgensen på en Far til fire-film, begyndte vi alle sammen at tale højt om sikkerhed, og det skabte en fælles, øget bevidsthed. Som øjenåbner til de producenter, der stadig går med skyklapper på og ikke lader sig påvirke af debatten, kan skemaerne her på samme måde være et fint redskab, men jeg tror nu, at de fleste producenter allerede er begyndt at have fokus på holdsammensætningerne," siger Marcella Lindstad Dichmann og fortsætter:

"Det er relevant at få samlet data ind, så vi kan diskutere ligestilling, men min bekymring går på, om man vil favorisere visse ansøgere i forhold til andre ud fra de oplysninger, man afgiver i første omgang, når man søger produktionsstøtte. Hvis de afgivne tal begynder at få indflydelse på, om man får støtte eller ej, begynder vi at læne os op ad kvoter."

Dichmann peger også på, at den holdliste man afleverer i planlægningsfasen, altid ændrer sig under vejs inden optagelserne starter. Det kan for eksempel være fordi, en film flyttes på grund af en hovedrolleskuespillers kalender, hvorefter nogle af de først adspurgte filmarbejdere ikke kan være med længere, og man simpelthen må tage dem der er ledige.

Danica Curcic, Amanda Collin, Lene Maria Christensen og Sidse Babett Knudsen spiller sammen i filmen 'Undtagelsen'. En filmatisering af Christian Jungersens bestsellerroman af samme navn. Filmen får premiere i efteråret 2019. Foto: Martin Dam Kristensen.

En film hvor kvinderne dominerer

Vi sidder i et mødelokale oppe under loftet på Fridthjof Film i Sydhavnen. Jeg har den nye selvangivelse med, og Marcella Lindstad Dichmann finder holdlisterne fra 'Undtagelsen' frem. Vi gennemgår det af de to skemaer, der skulle være afleveret, før produktionen gik i gang. For at se hvordan skemaet fungerer. Med fire kvindelige hovedrolleskuespillere er 'Undtagelsen' ikke en af de film, der ligger under for den gamle verdensorden, hvor mændene regerede i samtlige danske film. På den baggrund kan Dichmann tørre sveden af panden.

Da filmen har tre kvindelige producere, er der 60 procent kvinder i "det kunstneriske team" ved siden af den mandlige instruktør og ditto manuskriptforfatter. Med fem ud af elleve A-funktioner besat af kvinder, giver fordelingen 45 procent til kvinderne og 55 procent til mændene blandt A-funktioner. På 'Undtagelsen' er scenografen, rekvisitøren, kostumier, sminkør og caster kvinder, mens resten er mænd.

På hele holdet sniger den kvindelige andel sig lidt længere op – nemlig på 46 procent. Foran kameraet er der 53 procent kvinder, hvilket dækker over ti kvindelige skuespillere med replikker og ni mænd. Tallet kan være en anelse usikkert, da hverken produceren eller jeg kan gennemskue hvilke navne, der er kvinder og mænd på den bulgarske del af filmen.

For sjov skyld har Marcella Lindstad Dichmann – selv om man ikke allerede skal aflægge regnskab på filmen nu – også talt op, hvor mange ord i manuskriptet der siges af kvinder, og det er til gengæld på godt og vel 75 procent, hvilket ikke er overraskende, da de fire kvindelige hovedroller Sidse Babett Knudsen, Lene Maria Christensen, Amanda Collin og Danica Curcic har mange replikker.

Nej tak til kvoter

Marcella Lindstad Dichmann udfylder skemaerne med en blanding af begejstring og undren. Dichmann er med på, at Det Danske Filminstitut skubber nænsomt på bevidsthedsgørelsen om ligestilling – men ikke hvis det skal påvirke beslutningerne om, hvem hun bruger i den konkrete stilling på den enkelte film.

"Når jeg sammensætter mit filmhold, vælger jeg ikke efter køn. Kvoter vil være ærgerligt. Og det gælder begge veje. Vi kvinder i dansk film er simpelthen seje nok til at klare os uden kvoter, og det ville pisse mig voldsomt meget af, hvis jeg mødte bare en på et tidspunkt, der ønskede at pege på, at jeg kun havde fået lov til at lave en film, fordi jeg var kvinde og der var en statistisk, der skulle gå op.

I 'Undtagelsen' har vi overvægt af kvindelige skuespillere, og det ville jeg heller ikke have lyst til at lave om. Og da det er store roller, får kvinderne også mere i løn, og det skal der så heller ikke piller ved. Jeg ville synes, det var ærgerligt, hvis jeg skulle vælge mit hold ud fra, hvilket køn filmarbejderne har. Jeg vil gerne bakke op omkring debatten om ligestilling, men jeg ønsker ikke at sætte holdet på mine film efter, hvad der ser bedst ud på et skema. Mit fokus vil altid være på at lave den bedste film – og det er sammen med både kvinder og mænd," siger hun.

DE TO SKEMAER

I praksis skal der afleveres omkring en A4-sides oplysninger, for hver af de to skemaer.

Allerede når der søges om produktionsstøtte, skal der tælles mænd og kvinder blandt skuespillerne og på tre forskellige måder på selve filmholdet. Nemlig for henholdsvis "det kunstneriske team", der dækker instruktør, producer og manuskriptforfatter. For A-funktionerne, der dækker over lineproducer, fotograf, klipper, komponist, belyningsmester, scenograf, rekvisitør, kostumier, sminkør og caster. Men også for samtlige medvirkende på filmholdet.

Når der aflægges regnskab efter filmindspilningerne, skal man afgive de samme oplysninger og derudover supplere med oplysninger om lønfordelingen for mænd og kvinder på hele holdet, kønsfordelingen af ord i den endelige udgave af manuskriptet og en opgørelse over skuespillernes løn fordelt på køn.

BELAGSBE: _____
 DATO: _____
Oplysning om kønsfordeling på DFI-støttede produktioner
 Udfyldes ved ansøgning og afleveres som excel-fil

Produktionstitel & CVR-nummer: _____
 Støtteordning: _____ Undtagelsen
 Konsulentordningen

Bag kameraet	
Kønsfordeling, det kunstneriske team	
Kvinder	60
Mænd	40
Ikke oplyst	%
Kønsfordeling, A-funktioner ialt	
Kvinder	45
Mænd	55
Ikke oplyst	%
Kønsfordeling, hele holdet ialt	
Kvinder	46
Mænd	54
Ikke oplyst	%
Foran Kameraet	
Kønsfordeling blandt skuespillere i alt	
Kvinder	53
Mænd	47
Andet/ikke oplyst	%

FRA EKSPERIMENT TIL FAST ORDNING

Afsenderne bag det nye initiativ er Det Danske Filminstitut i samarbejde med Producentforeningen på baggrund af en idé af filmproducent Meta Louise Foldager. Claus Ladefoged, direktør for Det Danske Filminstitut opfordrer alle producenter på spillefilmsområdet til at afprøve skemaerne allerede nu, selv om de først bliver obligatoriske for produktioner, der sættes i gang fra 1. januar 2020. Men så gælder det til gengæld også for alle filmformater på alle støtteordninger.

DEBAT

#MeToo og kunsten at give slip

Oktober 2010. Mine rejser til NYC var efterhånden blevet en tilbagevendende begivenhed, fordi mit musikalske samarbejde med komponist Carman Moore var i herlig vækst. Vi havde mange samtaler i Central Park. Denne dag handlede det om veje hjem til sig selv. Jeg delte min personlige færd fra seksuelle overgreb i tidlig barndom til, hvor jeg er i dag. Mr. Moore så på mig, og spurgte: "What about the little girl? Did you free her too?"

Oktober 2012. Premiere. Jeg står på scenen i en kæmpe sal på Manhattan. Vi spiller en lille piges historie med musik og videoprojektioner. En japansk danser giver barnet krop. Carman Moore er bag et keyboard, jeg med mikrofon, forestillingen hedder *Girl Of Diamond Mountain* og blev til direkte ud af delingen af min historie i parken, nærmest som et download. Sådan er det med vigtige historier, de vil have stemme. Fokus er ikke det, som skete for barnet. Fokus er uskylden og den personlige kraft i mennesker, som uanset hvad der er sket, kan vokse frem, når vi træder ud af offerrollen. Og at tage ansvaret for at skabe det gode liv, uanset fortid. Fordi ingen andre kan tage det ansvar.

Efter forestillingen fortæller jeg om, hvordan jeg på et hospital sad ved den første krænkets dødsleje. Offer og krænker er ofte fanger i det samme fængsel. At blive frisat kræver det totale slip. Slip på smerten, det uretfærdige, hadet, vreden, skammen og skylden. Tilgivelsen kan være dette slip. Den er svær at komme frem til, fordi det kan føles som at acceptere en uacceptabel adfærd. Men i virkeligheden er det netop at sætte en grænse. Hvor offeridentiteten hører op, toner grænsen frem, og heling kan begynde. Måske også i krænkeren, hvis vi tør ham/hende med. Fordi der kommer lys til. Lys har ingen grænser i sig selv, men det skaber grænser, når vi bærer det med os. Det svækker mørket. Efter *Girl Of Diamond Mountain* vil publikum også høres. De vil dele egne historier og tale om veje hjem til sig selv. Og sådan opstår ideen til *Transformation Festival*. Et internationalt projekt, som Carman Moore og jeg har knoklet med de sidste 3 år.

15 oktober 2018. Jeg sidder i Helsingør på Kulturværket og fryder mig over, at der kun er gået et år siden #MeToo spredte sig med lynets hast på virale medier – og at vi allerede taler om en årsdag. Wauw! Nogen gange går vi rundt og tror, at tingene ikke flytter sig, og at der ikke sker noget. Men det gør der. Undertrykkelse og misbrug har været med os i tusinder af år. Vi kan ikke ændre kulturen på et enkelt år. Men der er bevægelse. Forandring kræver mod, kraft og tid. Det er som tektoniske plader i jorden, der med usynlig, langmodig bevægelse ændrer alt som er og former alt som kommer.

www.girlofdiamondmountain.com
www.transformationfestival.rocks

Lotte Arnsbjerg

Kochheims glorificering af den sultne sanger er uklædelig

Philip Kochheim bør sætte sig ind i det danske dagpenge-system, for så vil han opdage, at det bestemt ikke er "fantastisk" at være arbejdsløs operasanger i Danmark! Det er kritisabelt, at en operachef ønsker sig, at flere danske sangere ikke ved, hvor den næste indkomst skal komme fra. Frustrerede, arbejdsløse operasangere uden mulighed for dagpenge er åbenbart dem, Kochheim mener har mest "ild i øjnene" og virker mest "sultne".

Kochheims glorificering af den "sultne" sanger i sidste nummer af Sceneliv (nr. 6) er uklædelig. Med den holdning stiller han spørgsmålstegn ved den danske model og udviser som chef et syn på magtforhold, vi må tage afstand fra.

Meget få operasangere kommer til audition med en ubevidst følelse af "at får de ikke den ene kontrakt, så får de den anden." At Kochheim kan tro det, tyder på at han kender operabranchen dårligt. Nedsikringer de sidste mange år har nemlig betydet, at der er alt for lidt arbejde. Det var derfor attraktivt for mange, da Den Jyske Opera søgte sangere til et helt nyt solistensemble og dermed udsigt til fast arbejde i en længere periode – noget der sker meget sjældent i Skandinavien.

Det er svært at tro, at det var manglende lyst til sådan en kontrakt, og at især de skandinaviske sangere, i følge Kochheim, ikke virkede "sultne nok".

De unge skandinaviske talenter har desværre ofte svært ved at få arbejde, når de afslutter Opera- Akademiet eller en tilsvarende uddannelse. En del af dem er nødt til at arbejde med noget helt andet end det, de er nyuddannede til for at kunne betale huslejen. Det mener Kochheim, at der kan være noget godt i for de unge talenter.

Men som nyuddannet operasanger er du stadig i fuld gang med at udvikle dig både sangteknisk og kunstnerisk. Det kræver mod og vilje og behårdt arbejde at være på det faglige niveau, der kræves i den internationale operaverden. Det er af yderste vigtighed, at de første år udnyttes helt rigtigt for at en operakarriere skal komme godt fra start. Det kan en operachef hjælpe til med ved at satse på de unge talenter i roller, som kan udvikle dem.

At arbejde som rengøringskone, som Kochheim mener, kan være godt for et ungt talent, vil ikke gavne noget som helst! Det vil blot forsinke den vokale udvikling og dermed besværliggøre vejen til en professionel karriere.

Om arbejdsforholdene på Den Jyske Opera siger Kochheim: "...måske bliver tingene for sikre og komfortable. Man skal huske, at det også er godt med spændinger i kunstens verden." Som operachef burde Kochheim glæde sig over et arbejdsmiljø, hvor alle ansatte føler sig sikre og komfortable. Efter mange års problemer med spændinger i kunstens verden har hele #MeToo-bevægelsen sat gang i nødvendige forandringer. De skal også gælde for sangere på Den Jyske Opera.

Operaudvalget

Teater R søger to skuespillere

Tidsbegrænset

Teater R er et nyoprettet projektteater på midtfyn med fokus på scenekunst fyldt med læring, ungdom og nytænkning.

I efteråret 2019 skabes den første produktion "Flygtningelejren" i partnerskab med Øhavsmuseet i Faaborg. "Flygtningelejren" er en professionel og nyskabt turnéforestilling, som udforsker skæbnefortællinger fra både lokale flygtningelejre under 2. verdenskrig og fra nutidens asylcentre.

Forestillingen vil turnere rundt til alle kommuner på Fyn med ønsket om at lade bl.a. elever fra folkeskolens overbygning opleve denne aktuelle og historiske produktion.

Forestillingen vil blande fotokunst, skæbnefortællinger og nyskrevet dramatik.

Teater R er en del af Ryslinge Højskole, og produktionen vil derfor have sin base på skolen og være en aktiv deltager i det omkringliggende højskoleliv.

Ansættelsesperiode:

Fra 23/9 til 01/12 2019 med én lønnet forberedelsesuge. Der vil forekomme få mødedage forinden. Der kan forekomme justeringer af datoer. Der er samlet tale om ansættelse i 11 sammenhængende uger.

Lønning:

Efter aftale ved Øhavsmuseet – Ud fra taksten i TIO-Overenskomsten.

Kost og logi:

Kost og logi er til rådighed på højskolen under hele ansættelsen.

Vi søger skuespillere til "Flygtningelejren", som...

- Er uddannet professionel skuespiller og har maximum været færdiguddannet i 5 år.
- Brænder for tematikken, fortællinger, fordybelsen, iværksætteriet, samspillet, karakterarbejdet, ejerskabet og lysten til at byde ind med idéer samt nærværet i de dramatiske situationer.
- Er klar til at være en aktiv del af en lille produktion med få ressourcer – Og være løsningsorienteret samt praktisk-hjælpende under prøveperioden og på turnéen rundt til både skoler og kulturhuse.
- Har lyst til at være en del af højskolelivet på Ryslinge Højskole, som ekstern underviser og kunstner-in-residence – Og vil forhåbentlig gøre brug af muligheden for kost og logi på højskolen under ansættelsen.

Ansøgningsfrist d. 26 november 2018.

Send ansøgning (max en A4-side), CV og videoklip til jeppe@ryslinge-hojskole.dk

Videoklippen skal indeholde en fremførelse af én selvvalgt skæbnefortælling.

Hvis vi ansætter netop dig, vil der ligge et visionsmøde d. 20/12 kl. 12.30 på Ryslinge Højskole.

For spørgsmål kontakt kunstnerisk leder og instruktør, Jeppe Sand, på mail eller tlf. 60751340.

Nye kunstfonde

Danmark har fået to nye regionale kunstfonde: Den Jyske Kunstfond og Øernes Kunstfond, som skal være med til at understøtte udviklingen og etableringen af blandt andet kunstvirksomheder og kunstmiljøer. Fondene dækker hele landet med undtagelse af Region Hovedstaden – dog inklusive Bornholm.

Alle kulturelle iværksættere kan søge fondene.

Ansøgningsfrist er 13. november 2018.

Der er i 2018 afsat i alt 4.6 millioner kroner til uddeling i de to fonde.

Du kan læse mere om fondene og ansøge her: <https://slks.dk/regionale-kunstfonde/>

Erhvervskonto i Lån & Spar

Nogle af jer har efterlyst muligheden for en erhvervskonto i Lån & Spar. Det har vi undersøgt, og nu kan medlemmer af Dansk Skuespillerforbund, som har selvstændig virksomhed, få en driftskonto med dertilhørende netbank i Lån & Spar. Det kræver bare, at du også har dine private konti i Lån & Spar.

Som erhvervskunde i Lån & Spar Bank får du:

- Gratis indenlandske betalinger via netbank
- Ingen gebyrer, når du flytter til Lån & Spar Bank
- Direkte kontakt til erhvervsafdelingens hotline, som yder support på netbanken

Driftskontoen er p.t. uforrentet og det er ikke muligt at få tilknyttet kassekredit.

Kontakt Lån & Spar Bank på telefon 33 78 20 00 eller på mail lsb@lsb.dk

DSF STUDIO NYE KURSER OG EFTERUDDANNELSE:

EFTERUDDANNELSESKURSER FOR PROFESSIONELLE SKUESPILLERE, DANSERE, SANGERE OG MUSICALPERFORMERE.

På DSF Studios kurser kan du møde nogle af de bedste danske og internationale undervisere.

ÅBEN STUDIO:

fri træning for 200 kr. pr. halvår:

Improvisation med Ole Boisen,

tirsdays til 27/11

Improvisation er et værktøj udøvende kunstnere bruger til at holde skarpt fokus, høj intensitet, autentisk nærvær og stor spilleglæde. Ole Boisen underviser i improvisation på film- og teaterskoler og har mange års erfaring som improvisationsspiller på teatret og i tv-programmer.

Filmskuespil med Lotte Svendsen,

onsdays til 28/11

Hvordan skabes åbenhed og tillid på en ofte presset filmoptagelse? Bliv bedre til at gå målrettet til værks og øv dig i at stille de rigtige og til tider svære spørgsmål. Hos filminstruktør Lotte Svendsen er stilen ofte tragikomisk. Hun har stor interesse for karakterarbejde og er inspireret af Mike Leigh.

Drama og tekstarbejde med Anders Lundorph,

torsdays til 29/11

Der arbejdes med eksisterende teaterscener på gulvet for at udforske, hvordan vi kan trække så meget drama som muligt ud af situationerne. Anders Lundorph, radio drama og Reumert vindende teaterinstruktør. Anders har instrueret revy, musicals

og teaterforestillinger på både små og store teatre rundt om i hele Danmark.

KURSER:

Odense og Aarhus:

Audition, cold read og self tape-teknik med Andreas Lyon,

Odense: 19-21/11 Ledige pladser,

tilmelding snarest mulig

Aarhus: 24-25/11 Ledige pladser,

tilmelding snarest mulig

Andreas Lyon er skuespiller og acting coach, hjemvendt til Danmark efter 10 år i Los Angeles, hvor han har arbejdet på serier som CSI, Weeds og stået overfor folk som George Clooney, Tim Miller og Dennis Villeneuve. I Åbent Studio arbejdes der med teknikken Cold Read – en udbredt disciplin i Hollywood. Cold Read forøger evnen til hurtigt at se opgaven klart, træffe stærke valg og gå ind i rummet med fornyet sikkerhed og glæde – hvad enten det er hos casteren eller hjemme med self tape.

Strauss and Wagner vocal technique masterclass with Gregory Lamar,

27-30/11

OBS: Tilmelding er lukket for sangere, men fortsat åben for observatører frem til 22/11.

Four-day intensive course for the study and application of vocal technique and the operas of Richard Strauss and Richard Wagner. A select group of eight singers will be chosen to study arias and scenes from the various operas. Gregory Lamar is internationally renowned as a voice teacher, vocal coach and consultant. His students perform regularly in opera houses, festivals and concert halls throughout the world.

Danceworkshop with Ludvig Daae,

3-6/12 – ledige pladser, tilmelding snarest muligt

During this workshop dancers will be presented to some simple dance phrases, that they will be working with in groups to define, dissect and redefine the material in order to create new dances. The different dances will then be mixed and reassembled in new ways again and again.

Ludvig Daae is a Norwegian dancer and choreographer, educated at the Royal Swedish Ballet School in Stockholm and P.A.R.T.S. in Brussels.

Aarhus:

Tap dance workshop med Christina Marie Skodborg – begyndere & let øvede

5-6/1 2019 – frist 1/12

På denne 2x4 timers workshop arbejdes der med basisteknik og den grundlæggende forståelse af kroppens grounding og "looseness" i fødderne. Undervisningen består af en fælles opvarmning og styrke af balance og fodled, teknisk arbejde til musik (både foran spejl og hen over gulvet), tricks og nogle traditionelle "vendinger" indenfor step, samt en lille koreografi. Der vil være udfordringer både for begyndere og let øvede.

Mangler du et sted at øve?

I DSF Studio findes der to prøvesale med klaver/flygel og spejle i begge sale samt et lille mødelokale, der bl.a. benyttes til kurser og arrangementer. Når de ikke er i brug, kan de lejes/lånes af medlemmer og andre kunstnere.

Læs mere om kommende kurser, Åben Studio, frister og tilmeld dig på hjemmesiden under DSF Studio.

Tak, kammerater!

Og jeg mener det virkelig.
Tak! *Kammerater.*

Foto: Henning Hjørth

Forleden sendte vi jer et brev om, at nu havde vi brug for at gøre brug af de eksklusive mandater, I gav os, da I meldte jer ind i forbundet. Vi skulle bruge dem, så vi sammen med Dramatikere og Filminstruktørerne kunne få streamingtjenesterne til ikke bare at forstå vores rettighedsmodel men også *respekt* vores rettigheder og betale os for vores arbejde. I samlet flok og med samlet forhandlingsstyrke.

Jeg ved egentlig ikke helt, hvad jeg havde forventet. Eller frygtet. Dødsrusler, frådende producenter eller – værst af alt tænkeligt – kolleger, som ville skide på forbundet og på hinanden?

Men, altså, tak! Så inderligt, overvældet, vildt glad og stolt – tak!

Vi i forbundet har modtaget så sindssygt mange positive tilbagemeldinger på det, vi nu går i gang med. Det gir mig om muligt endnu mere energi til at kaste mig ind i kampen med alt, hvad jeg overhovedet magter. Og så lidt mere.

Der skal ikke herske den mindste tvivl om, at jeg håber, at vi får lavet en aftale med producenter og streamingtjenester, som alle kan leve med. Det er selvfølgelig rasende fedt, at streamingtjenesterne er her og gerne vil producere her. Det er et kæmpe løft for branchen, for producenterne og for os, og derfor er vi også med på at finde en løsning. Men en løsning handler om dialog og om anerkendelse af hinandens udfordringer. Ikke om hvem, der kan holde sig længst. Det er mit håb, at vi med denne *presbal* kan tvinge streamingtjenesterne til at gå til forhandlingsbordet med seriøse løsningsforslag, der reelt kan ende med gode aftaler.

Det her, det er vigtigt. For det handler ikke kun om kroner og bottom line for dig eller mig, det er langt større. Det handler om hele branchens overlevelse. Den danske model, der betyder, at vi får en relativt lav løn, men til gengæld deler indtægter og profit – og dermed risiko, den udgør nærmest hele grundlaget for dansk serie- og filmproduktion – og den kvalitet, vi er kendt for i hele verden. Den skal vi virkelig kæmpe for at bevare.

I Canada, dengang Netflix startede med at lave serier der, tog de alle de penge, de tjente – og det var *mange* penge – og førte dem ud af landet. Ren profit. Hver en krone. Intet blev geninvesteret eller kom canadierne til gavn. Vi kæmper for, at det samme ikke kommer til at ske her.

Med vores danske model bliver over en femtedel af rettighedsmidlerne geninvesteret i branchen (udover dem, vi selv bruger i Netto og 7-Eleven og på smøger). Vi har vænnet os til, at selvfølgelig er det sådan, for det er det eneste rigtige. Det er meget dansk. Men den model er i fare nu. Det er det, vi er oppe imod.

Producenternes største frygt er, at produktionerne bliver flyttet ud af landet. Men selvom det er noget, streamingtjenesterne helt åbent truer med, så tror jeg ikke på det. Fra vores samarbejde med forbund i hele verden ved vi, at streamingtjenesterne over alt, gang på gang, forhandler med en pistol på bordet. Så hvis de skal gøre alvor af deres trusler, er der efterhånden kun Antarktis tilbage at producere i – og så mange pingvinfilm er der trods alt ikke marked for. Vi ved også, at trusler på trods, har USA, Canada og England haft held med at forhandle aftaler på plads, der respekterer den måde, de har indrettet sig på. Det må vi ikke glemme. Vi skal ikke lad os kyse.

Reaktionerne fra producenterne har været voldsomme, de har jo også mange penge i klemme. Men jeg håber virkelig ikke, at streamingtjenesterne får held til at presse en kile ind mellem dem og os og ødelægge det skidegode samarbejde, vi i årenes løb har fået opbygget. Det er klassisk Machiavelli: Del og hersk. Og vores model, den fungerer.

I skal vide, vi nyder stor respekt ude i branchen, og at vores styrke og sammenhold her i forbundet har meget stor betydning for ikke mindst Filminstruktørerne og Dramatikere. Deres situation er anderledes. De har respekt for, at det er muligt at melde sig ud af deres forbund og måske forhandle sig frem til 200 procent, men de ved også, at de alligevel ikke vil kunne få lavet noget, når de ikke kan få os skuespillere med.

Igen: Jeg er superrørt og stolt over opbakningen fra jer, og jeg er helt sikker på, at vi får en god løsning. I skrivende stund ved jeg ikke hvornår – måske ikke i morgen- men i nær fremtid. Tak, kammerater! Vi kæmper videre.

Benjamin Boe Rasmussen,
Formand for Dansk Skuespillerforbund

TEATER V

DET STORE FEDE
~~SAMMENBRUD~~
GENNEM

AF SATIREGRUPPEN
MAGT

6. - 16. DEC

JULEN HAR BAGT

+
65år

15. - 16. DEC

DE DAMER

DEN SIDSTE GUD

NY DANSK DRAMATIK TIL ET SOUNDTRACK
AF DE STØRSTE BOYBANDSANGE

30. DEC - 13. JAN